

LBRIS

We know
books

Grațiela Țurțu – *Suflete rupte*

Copyright @ Grațiela Țurțu

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2024

Toate drepturile rezervate,

inclusiv reproducerea de fragmente din carte

LITERPRESS PUBLISHING

Str.Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Redactori: Rodica Pușcașu, I.C

Ilustrații copertă: Grațiela Țurțu

Tehnoredactare: Cristian Negoii

ISBN: 978-630-6621-02-6

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului și autorului este strict interzisă și se pedepsește conform*

Legii dreptului de autor

Grațiela Țurțu

Suflete rupte

Carte dedicată Alenei

LITERPRESS, 2024

București

din inimă, cel puțin să eliberezi un spațiu, să intri și altcineva, că puțin ai lăsat și pentru sufletul meu, Ema. Dar nu, lucrul ăsta m-a înrăit, m-a împietrit. N-ai vrut să pleci. Asta a fost cea mai grea perioadă. Când mi-am dat seama că te înșel, am suferit enorm, de parcă mă scaldam în lături. Mi-era greață. N-am fost fericită. Despre tine, nu știu nimic, dar nici nu-mi doresc. Mă sperie chiar și gândul că ai putea fi altfel decât în imaginația mea. Iartă-mă dacă ai suferit și tu! Sunt egoistă, știu, dar mi-ar plăcea să fii tot singur, pe munți, la concerte. Alături de câinele tău drag. Știi, de dragul tău, ascult jazz, încep să deslușesc toate stilurile. Aș fi venit la Gărâna, dar mi-a fost teamă. Știi, ascult jazz. Și îmi place.

Ciudat, azi am aflat că soțul meu (ce vulgar sună!) are o iubită. Ceea ce înseamnă că totul s-a terminat: voi rămâne singură. Asta n-aș suporta. Ți-am zis că sunt egoistă, dar sunt și slabă. Singurătatea, oricum, m-ar ucide prin boală. Iartă-mă, incredibila și singura mea iubire! Plec, deși voi plăti și în cer. Atât de mult te-am iubit!”

Ema încă privea acele rânduri, deși între timp, fumase două țigări. Mister. Lăsa curățenia baltă, își puse un parpalac, luă agenda și plecă în grabă la Roxana.

Grafiela Țurțu
Octombrie 2023

CUPRINS

CAPITOLUL 1	7
1. Prietenia	8
2 – Inevitabilul	16
3. La mare	20
CAPITOLUL 2	23
1. Un bărbat slab	23
2. Ruptura	25
3. Liberul arbitru	31
CAPITOLUL 3	41
1. În timpul școlii	41
2. Îndoiala	49
3. Concediul	58
4. Introspecții	63
5. Întâmplări	67
6. Lupta	72
7. Iertarea	78
CAPITOLUL 4	83
1. De-ale vieții	83
2. Revelația	88
CAPITOLUL 5	94
1. Ema	94
2. Alianța	107
CAPITOLUL 6	117
1. Anii schimbării	117
2. Sentimente contrarii	119
3. Întâmplări la terasă și nu numai	126

CAPITOLUL 7	132
1. Destine	132
2. Resemnarea	136
3. Visul	141
4. Ipostaze	143
5. Se arată zorii	148
6. Lord	150
7. Nebănuite sunt căile Domnului!	152
CAPITOLUL 8.....	160
1. Mărunțișuri! Mărunțișuri?.....	160

Cărți publicate:

1. *De la cai verzi la stele*, editura Sf. Ierarh Nicolae Brăila – 2015
2. *Cafea cu aburi de succes*, editura Sf. Ierarh Nicolae Brăila – 2015
3. *Mălina*, editura Cygnus – 2016
4. *Rădăcini*, editura Cygnus – 2018
5. *Printre lumi de ziua mea*, editura Cygnus, 2020
6. *Amore al mare*, editura Literpress – 2022

Magazin virtual: www.literpress.ro
<https://www.facebook.com/LiterPressPublishing>
 Instagram: @literpress
 TikTok: @literpress

Tipar 2024

CAPITOLUL 1

În livingul său, neamenajat total, căci se mutase de curând în casa mult visată, așezată pe canapea, Roxana încă privea o pagină din agenda învechită. Aproape știa tot textul. Răvășită complet, începu să vorbească singură și să se certe cu prietena ei de-o viață.

– Ce altă dovadă de iubire ți-ai fi dorit?!? Ți-a adus și un lăutar să-ți cânte lângă masă, alături de pianistul restaurantului. Pe masa acoperită cu mătase aurie, așteptau câte două rânduri de farfurii, pahare și tacâmuri scumpe. Bucatele alese, paharele de vin *rose* și șervetelele din pânză erau impresionate, aproape intimidat de atmosfera ieșită din sufletul ce nu-și încăpea în trupul ușor firav al bărbatului îndrăgostit. Și florile acelea roșii fremătau de emoții. În salonul de lux, deși mic, celelalte mese erau goale, căci a fost închiriat pentru tine. El s-a gândit să-ți pună lumea la picioare, cum se spune. S-a îmbrăcat elegant, la costum. Ba chiar, și-a pus papion maro, ca ochii tăi mari. Și pantofi de lac, și batistă la buzunarul sacoului. Ce mai, după ultimul răcnet! Și tu? Tu ce-ai făcut, de ce ți-ai bătut joc de sufletul lui, de ce ai căutat nod în papură?

– Nu răspunzi, Alena. Ce naiba să zici, acum după 30 de ani, când lumea s-a schimbat și tu ești departe. Taci, taci, de parcă lumea nu te-ar fi văzut în anii ăștia! Așa ai zis mereu. Că nu trebuie să dai explicații, că viața își are cursul ei, că lumea nu se prinde, că e bine așa, că... Aiurea, femeie! Ar fi trebuit

să vorbești, să strigi, să plângi și să fugi. Să fugi în lume că, oricum, era la modă. Cu cine vorbesc eu, ce rost mai are? Îmi vine să te iau la palme, să te trezesc, nu să plâng acum.

1. Prietenia

În primăvara anului 1992, Alena se bucura de invidia fetelor din jur. Era o tânără frumoasă, cu tenul curat, ochioasă, cu buze roșii cărnoase și părul negru ondulat. Absolventă a Universității Gh. Asachi din Iași, înzestrată cu darul vorbirii, avea succes oriunde și oricând. Băieții roiau în jurul ei, ea le zâmbea și le dădea replici inteligente pe măsura fiecăruia, părând, ba că e disponibilă pentru oricine, ba că e dezinteresată. Adesea însă, îi persifla și le întorcea spatele. În realitate, nimeni n-o văzuse la brațul cuiva, cum se spune, viața ei rămânând un mister.

Doar prietena ei, Roxana, o cunoștea cu adevărat, și asta nu pentru că i-ar fi făcut prea multe confesiuni, ci pentru că Roxana deținea superioritatea în relația lor. Împreună locuiau într-un apartament primit de la Fabrica de Rulmenți Suceava, din 1989, deci de pe vremea lui Ceaușescu (pe atunci, dacă nu erai căsătorit, ți se repartiza un apartament cu un alt coleg). După evenimentele din 1989, ele au cumpărat acea locuință situată în noul cartier, Obcini. Alena a avut noroc de pragmatismul Roxanei, care știa rostul casei și gătea ca o adevărată gospodină.

Poate și de aceea, Roxana avea curajul să spună lucrurilor pe nume. Șatenă, tunsă scurt, cu ochii mari albaștri și jucăuși, mereu îmbrăcată cu pantaloni și pantofi cu toc jos, avea alura

unui băiat frumos și isteț. Nu-i scăpa nimic, avea capacitatea de a analiza faptele pe toate părțile, (beneficia și de un dezvoltat simț al intuiției), trăgea concluzii și dădea verdictul dintr-un foc. Desigur, asta se datora și profesiei, cea de jurist. Ținea mult la onoare și era dotată cu empatie. Prietenia cu Alena era importantă pentru ea deoarece, undeva în adâncul sufletului, Alena îi amintea de sora ei, pe care o pierduse tocmai când aceasta împlinise 18 ani. Se crezuse majoră pentru a decide, de una singură, să plece la mare cu niște prieteni. Nimeni din familie n-a știut. Un accident de mașină i-a curmat frageda viață. Prin urmare, văzând naivitatea Alenei, Roxana simțea nevoia s-o protejeze, s-o sfătuiască, s-o ajute. Știa că Marius, alături de care Alena ar fi fost gata să facă pasul spre căsătorie, părea dornic doar de a-și trăi viața. Cluburile erau preferatele lui, fie că era însoțit sau nu de Alena. În schimb, colegii ei, care nu frecventau asemenea locuri, nu bănuiau că Alena dansează manele și bea până la vomă alături de acei tineri dubioși.

– De ce nu înțelegi că nu e pentru tine? Uite cum arăți, ai niște cearcăne urâte, ai slăbit... Plângi ca proasta și bei de supărare. Lasă-l în durerea lui! Chiar merită măgarul ăsta să te distrugi? Doar pentru că e macho man?! O întrebă Roxana într-o zi.

– Mi-a intrat în subconștient. Pe bune, mă obsedează și ambiționează totodată. Știi, în lumea lui, eu par o țărancă de pe vremuri, neemancipată..., îi răspunse Alena, luată prin surprindere.

– Băăăi, auzi la ea! Tu ai terminat o facultate, ai citit cărți, ai fost la spectacole de clasă. Acum dansezi pe manele. Nu ți se pare că trăiești la dublu? Ai 26 de ani, fato!

– Și ce să fac?! Pur și simplu, nu mă pot controla. Știu toate astea și mă rușinez în sinea mea, și-mi fac reproșuri și promisiuni... dar când îl văd sau aud pe Marius, îmi bubuie și inima și capul. Nu văd viitorul, nu știu unde o să ajung. Deocamdată, mă joc cu lumea și cu mine. Hai, lasă-mă, spune despre tine și Doru. Știu, totul banal! Ce avem de mâncare, că-s leșinată?

Așa treceau zilele și lunile. Până într-o zi, când în biroul Alenei intră un domn. Venise în delegație, tocmai de la Sibiu. Să fi tot avut vreo 35 de ani, înalt, slăbuț, la costum, politicos. Observând-o pe Alena, începuse să vorbească despre concertul de jaz, la care fusese în urmă cu o zi. Parcă vorbea doar pentru a o impresiona. Deși ei nu-i plăcea jaz-ul și habar n-avea cine este Diana Krall, de exemplu, cu siguranță auzise de Louis Armstrong și de Aura Urziceanu. Ea zâmbea și-l aproba schițând gesturi admirative sau mimând înțelesul vorbelor. Se pare că-i dispăruse interesul sau voia să-i arate că nu e chiar atoateștiutor, că-l întrerupse brusc:

– O știți pe Anca Parghel? E de-a noastră.

– Sigur că da! Acum e în Belgia, dar am ascultat-o într-un concert la Brașov. Îmi place și sper să revină ori să scoată niște CD-uri.

Omul crezuse că și-a găsit o parteneră de discuții, o iubitoare a jazzului și o invită la Festivalul Internațional de jazz de la Gărâna. Alena nu păru surprinsă, ci, cu o inocență nedisimulată, îi spuse:

– În viață nu le poți avea pe toate! Timpul meu e destul de limitat, iar distanțele mă doboară. Știți, eu am un câțel,

caniche. Alcoor îl cheamă. E cel mai dragălaș câine, bla-bla. Nu-l pot lăsa mai mult de 8-10 ore singur.

Monologul continuă cu tot felul de povestiri fără noimă, vorbea, vorbea de parcă voia să se audă doar pe sine ori să-l facă să tacă, pe el. N-a auzit când i-a spus că-l poate lua cu ea.

– Am înțeles! o întrerupse și el. Poate altădată.

Ajunsă acasă, o întrebă pe Roxana ce știe despre Gărâna și-i povesti, râzând, că s-a făcut de rușine în fața lui Emil.

– Cine-i Emil, ce-ai făcut? Ce-i asta Gărâna, ce-i cu tine?

Când auzi că e vorba de un bărbat iubitor de jazz, Roxana deveni atentă.

– Doamne ajută, ai stat de vorbă cu un om! Mai vine pe la Suceava? Vreau să-l văd.

– Ei și tu! Deja mă măriți! A venit omul în delegație, știi că noi avem niște contracte cu Balanța Sibiu...

La următoarea delegație, Emil îndrăzni s-o invite la o cafea, însă Alena nu-i dădu răspunsul pe loc, ci îi lăsă numărul de telefon. Voia să știe, mai întâi, ce face Marius, că, dacă ar fi căutat-o, ar fi plecat imediat cu el. Marius, în schimb, avea alte planuri, ce nu o includeau pe ea. Astfel că, la auzul telefonului, îi răspunde lui Emil, iar după câteva încercări naive de a-l refuza, acceptă invitația. Ce au discutat, ce au mâncat sau băut, treaba lor! Cert, e că au început să comunice aproape zilnic prin e-mailuri sau telefon. Roxana o încuraja, făcea treaba în locul ei, sperând, că într-o bună zi, se va îndrăgosti și-l va părăsi pe Marius. Și cum nimic nu e întâmplător, iată că șeful o trimite

pe Alena la Sibiu, tot într-o delegație. Roxana, auzind de asta, s-a și dus la șeful Alenei să-i explice că sunt niște chestiuni mai complexe de rezolvat la Sibiu și că, în calitate de jurist, ar fi bine să meargă și ea. A reușit să-l convingă, fără ca Alena să bănuiască adevăratul scop, acela de a-l cunoaște pe Emil, pe viu, nu din spusele ei, care vorbea despre el ca despre un om inteligent, cultivat și... plictisitor.

Și au plecat, și au ajuns la biroul lui, și au făcut cunoștință! El a fost încântat de prezența lor, dar nu și-a luat ochii de pe Alena. Le-a servit cu câte-o cafea și le-a invitat, din start, la masă, după terminarea treburilor. Timpul a trecut repede, apoi au plecat la restaurantul *Împăratul Romanilor*. Alena a comandat *Brânză maturată la cuptor* (cu pere caramelizate în sirop de arțar și sos din dulceață de ceapă roșie). Și acum, doar a gustat din antreu! Așa făcea de obicei: comanda ceva sofisticat, gusta, apoi zicea că nu-i place, atrăgând atenția asupra sa.

– Nu-ți place? E foarte bun, de altfel, dar...stai să chem ospătarul... vezi un alt meniu!

– Nu, lasă, nu te deranja! O să mănânc felul principal. Poftă bună, vouă!

– Ei, nu se poate, noi mâncăm și tu?!

– Eu îmi beau palinca. Asta e bună la voi. Mai ies la fumat... fu categorică Alena.

– Of, Alena! Intervenii Roxana, și, dorind să schimbe subiectul, se adresează lui Emil:

– Mi-a spus Alena că ești iubitor de muzică, în special de jazz. Te satisface orașul cu activitățile culturale, adică ai unde merge? Că la noi... nu prea.

– Nici aici nu-i mare lucru, depinde de felul lor. Pe mine mă interesează concertele de jazz, blues sau rock. Și festivalul medieval.

– Frumos! Pe munte mergi?

– O, da! Munții sunt cealaltă formă de relaxare, merg împreună cu Lord, câinele meu.

– Super! Într-un fel, orașele noastre se aseamănă. Mă refer la posibilitățile pe care ni le oferă pentru recreere: puține, dar de profunzime. Hai că am zis-o! ha-ha! Nu știu de ce am zis așa.

– Se poate spune! Aveți și voi festival medieval... am un prieten care merge la Suceava, e în Garda cetății. Ce v-ați ales la felul 2, vă recomand ceva? Acum, de când cu europenizarea asta, și restaurantele fac tot felul de mâncăruri sofisticate. Să nu pățiți ca mai devreme! Nu-i așa Alena? spuse zâmbindu-i.

Clar că dorea să discute mai mult cu ea. Roxana, însă, avea planul ei.

– Ce ne recomanzi?

Roxana a ținut seama de recomandările lui Emil. Alena, nu. Și-a ales *Fălciute de vițel*. Au mai schimbat păreri diverse, au mai zâmbit, chiar au și râs, atmosfera fiind relaxată.

– Să nu zici că fac pe baba curioasă, însă nu înțeleg de ce ești singur. Ai fost căsătorit? Serios, nu te supăra! Fiindcă ești drăguț, deștept, sportiv, etc, ai o vârstă ceva mai mare decât a noastră, și atunci, mă întreb de ce nu ești *legat*.

– Na, că m-am rușinat la atâtea complimente! Poate n-am avut noroc! zise el, zâmbind pe sub sprâncene. Pe de altă parte, cui i-ar plăcea să aibă un soț mereu pe drumuri?

– Ce te interesează pe tine, frumoaso, zău așa?! zise Alena, care tocmai își primise „fălcuțele”. Ia tăceți și *Poftă bună!*

Până la întoarcerea fetelor la hotel, timpul petrecut împreună, ba la o cafea, ba la o plimbare sau un pahar de tărie, a trecut ușor. Când au ajuns la hotel, în toiul nopții, după un duș rapid, și-au spus noapte bună, oboseala făcându-și apariția din plin. Roxanei, însă, îi stăteau câteva cuvinte înghesuite în vârful buzelor și nu reușea să adoarmă până nu le slobozea:

– Auzi, Ale, eu cred că bărbatul ăsta e super tare. Ce zici de faptul că mi-a plăcut?

Nu era sigură dacă Alena o auzise. Părea a se preface că sforăie. O strigă, dar Alena își continuă grohăitul, fără repaus. Deși credea că știe totul despre ea, pe asta cu sforăitul n-o știa. *Aoleu, cred că nu voi putea dormi toată noaptea, dacă asta va sforăi așa. O trag de nas. Am auzit că dacă îi astupi nasul, căile respiratorii se transferă doar la gură, și se trezește omul. Ia să văd cum fac!*

Se ridică din pat cu grijă, cu respirația oprită, se apropie de capul Alenei, care era fix cu fața în sus. Înainte de a îndrăzni s-o prindă de nas, privirea îi căzu pe chipul ei, și, pentru prima dată descoperi urâtenia omului care doarme: fața schimonosită, gura deschisă, părul nearanjat, ochii inerti, iar respirația anormală, precum grohăitul unui porc. Avea senzația că Alena se va sufoca. Un moment, nu știuse ce să facă, cum să procedeze. Să rădă, ori să se teamă că ar putea fi ceva nasol ce ține de sănătate. Știa că sunt niște cauze care duc la obstrucționarea căilor respiratorii și mai știa că ar putea avea probleme serioase de sănătate. Își pregătește degetul mare și

cel mijlociu, se apropie de nasul Alenei, precum un criminal, timp în care ea își mișcă involuntar capul, și... izbucnește într-un hohot de râs absurd și interzis, lăsându-se brusc pe patul Alenei. Aceasta se trezi, grohăitul se sperie și amuți, ea își scutură mâinile și tot trupul, ridicându-se direct în picioare. Roxana se prăpădea de râs, cu mâinile pe burtă. Un pumn dezlegat de gândire se nimeri fix în spatele Roxanei. Aceasta ieni de durere, căci nu se aștepta. O tragi-comedie într-o cameră de hotel avea să transforme noaptea în „zi”. Au aprins lumina, au aprins țigările. Ar fi băut și câte-o cafea, dacă ar fi avut. După ce s-a restabilit pacea, au început discuțiile serioase.

– Nici acum nu te-a impresionat Emil? Are și simțul umorului, chiar dacă e de ăla ardelenesc, are și ceva cultură, e și frumușel...

– Îmm, e fain, n-am ce zice, dar n-are zvâc.

– N-are zvâc! Nici nu-i corect ce spui. Ar trebui să sară de pe scaun ori să aibă mișcări bruște, să verse paharul...?! Nu ești sănătoasă! Poate vrei: zvâc, o palmă! Probabil asta face Marius.

– Palme n-am luat, dar știi că ar fi palpitant? Să fie bărbat de bărbat! Ha-ha!

– Cred că nu știi despre ce vorbești. Dacă ai primi o palmă, un pumn ceva, nu ai accepta. Zic și eu!

– Clar, n-aș accepta! Totuși, un bărbat trebuie să știe ce vrea și să fie hotărât, de ce nu să te mai bruscheze printr-o ținere forțată de mâini, de exemplu. Să te poți baza pe inițiativele sale, să te simți protejată în fața oricărei situații primejdioase.

– Ai și tu dreptate! În schimb, unul de ăsta te poate înșela, minți, în fine te poate juca pe degete. Și-apoi, dacă n-are nici

un pic de cultură, în afara celei din stradă, tot nu e bine, nu? Pe Marius cum îl vezi?

– Bineînțeles, acum la el te-ai referit! Hai să ne culcăm, mai bine! Și... să știi că nu e așa prost.

– Fugi de răspuns, ca de obicei. Ce să mai dormim, uite cât e ceasul! Dacă adorm, mai rău îmi fac. Tu știi că sforăi? Eu n-o să pot dormi.

Deși nu voia să recunoască faptul că acest Emil îi stârnise câteva sentimente frumoase, ele se lipiseră pe față. Ea le zicea *ciudate*, dar ochii o dădeau de gol. Răceala față de Marius își făcuse apariția. Începuse cu scuze, puerile uneori, pentru a nu merge la club. Se vedeau tot mai rar, orele recuperate fiind înlocuite cu lectura, spre bucuria Roxanei. În timp ce citea, se surprindea că habar n-are despre ce e vorba în paginile alea, gândul zburându-i la Emil.

2 – *Inevitabilul*

După câteva luni în care a balansat între lumea reală, dar mică, formată din Roxana, Marius și Emil și lumea imaginară, dar vastă, creată din cărțile și a visele ei, Alena se hotărî să-l părăsească pe Marius. Momentul deciziei a venit după ce convorbirile telefonice au fost înlocuite cu mesajele scrise, și când, ochii îi revelau greșelile gramaticale ale lui Marius. Era de-a dreptul stânjenită. Nu mai deslusea înțelesul propozițiilor, ci număra scârbită greșelile de exprimare. Nu a rupt legătura cu el prin diplomație, ci prin lovirea orgoliului ieftin al bărbatului. Riposta nu s-a lăsat așteptată. Mai întâi a luat-o cu binișorul, cu explicații date și cerute, mai apoi cu jignirile, culminând cu prima palmă dată cu sete. Ce a urmat? Sute de rugăminți

pentru a fi iertat, plânset urmat de înjurături, în funcție de atitudinea ei. Alena, deși îl înțelegea și-i era milă de el, se ținea tare. Când se întorcea acasă, plângea. Doar câte un telefon sau mesaj venit de la Emil, îi aducea zâmbetul pe față. Și, uite așa, terorizată de Marius, încurajată de Roxana și mângâiată de Emil, Alena se apropie tot mai mult de acesta. Au urmat câteva întâlniri, dar niciodată doar în doi, Alena purtându-se ca o puștoaică inocentă, spre disperarea Roxanei. Au cutreierat munții Bucegi, Piatra Craiului, au fost pe Transfăgărășean, la Sighișoara, la Vidraru și Lacul roșu. Erau frumoși, plini de viață, fără mofturi la mâncare sau cazare, Alena renunțând la sclifoseli. Adesea, chiar dacă epuizați de efortul fizic, găseau momente de răs din nimicuri sau întâmplări ieșite în cale, precum cea din seara când se plimbau pe un drum de pădure din stațiunea Lacul Roșu, când Roxana rămăsese în urmă tot admirând peisajul și făcând poze. Dorind să-i ajungă, o luă la fugă, când, deodată în fața ei, vede o pereche, se apropie, mai s-o prindă pe doamna de braț, și zice: „Băi, ce-ar fi să mergem la Sovata?!” Doamna, speriată, se lipește de partenerul ei și, din instinct întoarce capul. Roxana, derutată, o privește fix, fără să scoată o vorbă. Acele secunde li s-au părut ore, situația penibilă. Cum să ieși altfel din încurcătură, decât să izbucnești în hohote de râs? Așa a făcut și Roxana, de-o auziseră și Alena cu Emil. Noroc de ei, care au venit la fața locului și au scos-o din situație. Au râs cu toții, apoi au făcut cunoștință și s-au plimbat câteva minute împreună. Aceștia, Mihaela și Andrei, erau din București și veniseră la un curs de asigurări de viață. La despărțire au făcut schimb de numere de telefon.

În vara următoare, cu o zi înainte de plecarea într-o minivacanță la mare, Roxana a refuzat s-o însoțească, deși își

programase încă din iarnă plecarea lor împreună cu Emil. Plină de năduf și bombănind întruna, Alena și-a pregătit bagajul și a plecat. Ajunsă în gară, suficient de tristă, după ce-și cumpără biletul, iese pe peron la o țigară. Lângă ea o femeie cu doi copii, unul în brațe, aproape adormit, celălalt, un băiat de vreo cinci-sase ani obraznic fără măsură. Alerga în stânga și-n dreapta, țipa, cerea una-alta, spre disperarea mamei-si. Alena îi urmărea. *Nu-mi plac copiii, cred că i-aș arde câteva palme ăstuia. Și, măgarul de taică-su unde e? Te măriți și faci copii. Gata cu viața ta! Uite, e cocoșată săraca femeie de cât îi tăbârcește. Și e frumoasă, adică ar putea fi, dacă n-ar fi așa amărâtă. Are haine normale, curate... Săraca! Ei, lasă poate că ea și-a dorit o familie! Treaba ei! Nici nu-și termină gândurile, că prin fața îi trece un nespălat, neras, netuns și cu haine ponosite, trăgând după el o desagă din rafie, la fel de murdară. „Unul de-și face veacurile prin gări!”, gândi ea. Deodată se opri, își puse degetul mare pe nasul borcănat și-și eliberă căile nazale direct pe jos. Pe Alena o umflă greața, stinge țigara și iuțește pasul spre sala de așteptare. *Dracu să vă ia de nenorociți! Cum vă rabdă pământul? Și, când mă gândesc că sunt în stare să procreeze, îmi vine să vărs. Uite așa apar sufletele nevinovate ale unor copilași, care vor fi chinuite ani de zile, poate întreaga viață.**

În sala de așteptare, tot felul de lume: familii cu copii adormiți în brațe ori pe scaunele alea vechi și tari, din plastic bleu, bagaje în cel puțin trei pungi, sticle de apă, apă pe jos, oameni cu fețele obosite ori chinuite de griji, fiecare cu gândurile sale. Ici colo câte persoană mai senină. O blondă cochetă, cu o geantă scumpă, dacă n-o fi imitație, ținută pe antebrâu, anume să fie văzută, cu multe brățări pe ambele mâini, nu-și putea reține acel zâmbet de vinovată fericire. Probabil

mergea la iubitul ei. *Arată bine, ce să zic?! Dacă părul și l-o fi vopsit, pe picioare nu le-a putut lungi și nici talia reduce. Dar, cum de merge cu trenul?! Judecățile îi fuseseră întrerupte de un grup gălăgios de tineri care stăteau în picioare la câțiva metri. Aceștia îi aduseseră aminte de anii de liceu, când visa la cai verzi pe pereți, crezând că viața e un zbor, o încântare. Își amintise cum își păcălea părinții, profitând de faptul că învăța bine, s-o lase la discotecă, la diverse aniversări, unele chiar dubioase, cum a fost aceea când s-a adăpostit de ploaie, la sugestia unuia din băieți, (era împreună cu încă o fată și un băiat), într-un apartament. El avea și cheie. Când au intrat, nu mică i-a fost mirarea văzând câțiva tineri care dormeau pe jos, pe canapea, pe unde apucaseră. S-au strecurat în liniște la bucătărie. Nu i-a simțit nimeni, chiar dacă au trecut peste ei. Dar, când au auzit sunetul prelung al soneriei, au sărit ca arși. La ușă, poliția. Cică au primit reclamații că în apartament e muzică și gălăgie. I-a legitimat pe toți și i-au amenințat cu amenzi. Alena s-a ținut tare, arătându-și hainele ude, dovadă că ei de-abia intraseră. Însă inima îi bubuia de teama că-i vor chema părinții la poliție sau școală.*

Un semnal acustic însoțit de o voce anunță plecarea trenului spre Constanța peste 10 minute, de la linia 2. Alena se ridică și se îndreaptă spre peron.

În tren nu reușește să doarmă, emoțiile copleșind-o la gândul că va petrece câteva zile doar cu Emil și va scăpa de smiorcăielile urmate de amenințări ale lui Marius. *Oare băiatul ăsta chiar suferă pentru că mă iubește, ori suferă din orgoliu?* se întreba ea. Și-așa avusese o perioadă mult prea lungă de prietenie cu el. Păi, dacă el o înșelase în primele luni, și dacă adesea o tratase cu indiferență, asta poate însemna iubire?!